పెంపుడు కుక్కలు

(వినోద వ్యాసము)

నాడు కాలేజీకి సెలవుదినంకదా అని నారాయణరావు, నేను జంతుప్రదర్శనశాల చూడడానికి బయలుదేరినాము. అక్కడ కలిసినాడు మాకు ప్రకాశం. పరీక్షలలో వాడి తెలివితేటలు అట్టే ఉపచరించేవి కావుగాని, నిజంగా ప్రకాశం చాలా చురుకైనవాడు. వాడితో కూచుంటే మా హాస్టల్‌లో ఎవడికీ చదువు, సంధ్య తలపెట్టడానికి మనసు ఉండేదికాదు. తమాషా అయిన కబుర్లు చెప్పి, నవ్వించి, అందరినీ రంజింపజేసేవాడు.

కులాసాగా ముగ్గురం కొంతసేపు తిరిగి, కబుర్లు చెప్పుకుంటూ, ప్రొద్దుగ్రుంకే సమయానికి సముద్రతీరం చేరుకుని, యిసకలో కూచున్నాం విశ్రాంతికి. మా వలెనే అనేకులు తెల్లవాళ్ళు, నల్లవాళ్ళు, యువకులు, వృద్ధులు, స్త్రీలు, చిన్నపిల్లలు, అందరూ 'బీచి' వద్ద చల్లగాలికి విహరించడానికి వచ్చారు. మాకు కొంచెం దూరంలో హాయిగా మాట్లాడుకుంటూ, కిలకిల నవ్వుకుంటూ ఒక దొర, దొరసాని నిల్చున్నారు కెరటాల వేపు చూస్తూ. ఆమె ఒక తెల్లని జూలుకుక్క నెత్తుకొని, దానిని రొమ్ముకదుముకుంటూ, దానితో ఏవో కబుర్లుచెబుతూ, దాని కళ్ళలోకి చూస్తూ, ఎంతో ముద్దుగా దాని చెంపను తన చెక్కిలిచేర్చి, ఓరచూపులతో మధ్యమధ్య దొరగారివైపుచూసి నవ్వుతూ ఉంది. ఆదొరసానివైపు రెప్పవాల్చకుండా అట్టే చూస్తూ, మాటామంతీ లేక కూచున్నాడు ప్రకాశం. వాడివైఖరి కనిపెట్టి నారాయణరావు, నేను, ముసిముసిగా నవ్వుకున్నాం.

"నవ్వడ మెందుకు?...నిజం చెప్పండి, ఆమె చక్కదనం మిమ్మల్నిమాత్రం ముగ్ధులను చెయ్యడం లేదా?" అన్నాడు ప్రకాశం.

"...ఆదొరగారు ఆమెప్రియుడు కాబోలు,—అదృష్టవంతుడు!" అన్నాడు నారాయణరావు.

"నే నాలోచిస్తున్నది అతగాడిగూర్చి కాదు,..." అని యేమో చెప్పబోయినాడు ప్రకాశం.

"ఆమెనుగూర్చేతే! నీచూపులే చాటుతున్నాయి ఆసంగతి." అన్నాను నేను వేళాకోళానికి.

"అదికాదోయి! నే నాలోచిస్తున్న దేమంటే, 'ఆ దొర ఆమెకు ప్రియుడైనా, భర్తఅయినా, అతనికంటె వెయ్యిరెట్లు ఆకుక్క అదృష్టవంతురాలుకాదా?' అని. నా ఊహలన్నీ యిప్పుడు కుక్కలమీదికి పోతున్నాయి అంతేకాని,—" అన్నాడు ప్రకాశం నవ్వుతూ.

"ప్రకాశం! జ్ఞాపకంఉందీ నీకు, మనం లోగడ చదివిన టెన్నిసన్ పద్యం? ఎవతెనోగూర్చి వ్రాస్తూ, 'ఆమె రవికనై ఉంటే గుండె తాకుతూ ఉందునుకదా; ఆమె కాలిజోడునైఉంటే పాదాలు ఒత్తుతూ ఉందును కదా; ఆమె జుట్టునైఉంటే చెంపలు ముద్దాడుతూ ఉందును కదా!' అని విలపిస్తాడు కవి? అట్లా ఉంది కాబోలు నీహృదయారాట మిప్పుడు! దేవుడు నిన్ను మనిషిగా పుట్టించినాడు కాని, ఆకుక్కగా పుట్టించి ఉంటే, ఎంతో సంతోషించి ఉందునునంటా! ఏం?—" అన్నాడు నారాయణరావు.

"నిస్సందేహంగా!" అన్నాడు ప్రకాశం.

ఆమాటకు మేమిద్దరం ఉప్పెనగా నవ్వుకున్నాం. అందుమీద ప్రకాశం మావేపు తిరిగి ముఖం గంభీరంగా పెట్టి కుక్కలమీద చిన్న ఉపన్యాసం ప్రారంభించాడు:

"సృష్టిలోకల్లా మానవుడిది ఉత్తమజన్మ అని చెప్తారు పెద్దలు. నిజమే కావచ్చును; నిలవదీసి అడిగితే మాత్రం రుజువుచెయ్యడానికి తటపటాయించ వలసి వస్తుంది. కాని జంతువులలోకల్లా అదృష్టజీవులు పెంపుడుకుక్కలే అన్న సంగతి సులువుగా రూఢిపరచ వచ్చును. ఎద్దు, గాడిద, మేక మొదలైనవి ఎంత దురదృష్టజంతువులో ఆవు, పిల్లి, కుక్క మొదలైనవి అంత అదృష్టజంతువులు. అదృష్టజంతువులలో కల్లా

అదృష్ట జంతువులు పెంపుడు కుక్కలు!

"మానవుడే జంతువునీ ఫలాపేక్ష లేక మచ్చిక చెయ్యడు. ఆవుని పాలకోసం, గుర్రాన్ని స్వారీనిమిత్తం, ఎద్దుని నాగలి దున్నడానికి పెంచుకుంటాడు. అట్లే గాడిదచేత బరువులు మోయింపజేస్తాడు. మేకని, గొర్రెని, కోడిని, మాంసంకోసం పెంచి మేపుతాడు. అందుకూ పనికిరాని జంతువులను తోలుకోసమో, బొచ్చుకోసమో, ఎముకలకోసమో పెంచి సంహరిస్తాడు. ఇక ఏలాభమూ తలపెట్టక పెంచే జంతువు లొక్క కుక్కలే! అవి పనిచెయ్య నక్కరలేదు. గ్రుడ్లు పెట్ట నక్కరలేదు. బలిపశువులుగా ఉపయోగపడ నక్కరలేదు. హాయిగా తింటూ, తిరుగుతూ, మహారాజభోగంతో బ్రతకడానికి నోచుకున్న ధన్యజీవు లవి!

"ఇది కలియుగమన్నమాట మరచిపోయి, పార్వతీ పరమేశ్వరు లెప్పుడైనా భూసంచారానికి బయలుదేరి గ్రహచారవశాత్తూ నాకంట బడడమే తటస్థిస్తే, రాబోవు జన్మలో నన్ను పెంపుడుకుక్కగా పుట్టించమంటాను. ఇట్లాంటి విషయాలలో 'స్వదేశీ' అభిమానాలు పెట్టుకుంటే లాభంలేదు. ఇంగ్లీషుకుక్కగా పుడితే నిజంగా జన్మసార్థక మవుతుంది. నరజన్మలో తీరని హృదయబాధకమైన వాంఛలు కొన్ని అప్పుడు తీర్చుకోవచ్చును. కొందరు దొరసాన్లకు తమ ఆప్తబంధువులమీదకంటె పెంపుడుకుక్కలమీద యెక్కువ అభిమానమట! యజమానురాలితొడమీద కూర్చుని, ప్రేమతో ఒడలంతా తాకుతూ, నిర్భయంగా నలుగురిలో మూతిముద్దులాడగల మహాభాగ్యం సీమకుక్కలకుగాక ఎవరికి లభ్యమౌతుంది? ఆమె యెడల కన్నబిడ్డలకు లేని చనువు, గృహయజమానికి లేని అధికారం చెలాయించగలవు అవి.

"సీమకుక్కలది నిజంగా దేవేంద్రభోగం. వాటిమీద గృహయజమానికి, యజమానురాలికి, పిల్లలకు, బంధువులకు, నౌకర్లకు, అందరికీ గారాబమే! వాటికి దుస్తులు, పరుపులు, కుర్చీలు, సోఫాలు, మిఠాయిలు, నౌకర్లు, వైద్యులు, మోటారుకార్లమీద షికార్లు, ఉత్తమజాతి కుక్కలతో సంబంధబాంధవ్యాలు యేర్పరచుకుందుకు తగిన అవకాశాలు, ఒకటేమిటి?— భూలోకంలో అనుభవించతగిన భోగాలన్నీ వాటివే!

"ఈ తెల్లవాళ్ళు కుక్కలమీద ఖర్చుపెట్టే డబ్బు యింత, అంత కాదు. వేలకువేలు పోసి కొంటారు కుక్కల్ని. మన హరిశ్చంద్రుడే తెల్లదొర అయిఉంటే అడవిలో ఉన్నప్పుడు ఓ రెండు కుక్కల్ని సంపాదించి, వాటిని అమ్మేసి విశ్వామిత్రుడి అప్పు సుళువుగా తీర్చగలిగి ఉండును—పెళ్ళాన్ని అమ్ముకోవలసిన అవసరమే లేకపోవును!

"అయితే, పులినిచూసి నక్క వాతలు పెట్టుకున్నట్లు, మనవాళ్ళుకూడా యిప్పుడిప్పుడు కుక్కలమీద మోజుపడడం నేర్చుకుంటున్నారు. మన జమీందార్లకు, ఉన్నతోద్యోగస్తులకు తమ కుక్కలమీద ఉండే అభిమానంలో నూరోవంతు తమ ప్రజలమీద, సేవకులమీద ఉంటే, దేశంలో యింత అశాంతికి కారణమే లేకపోవును. ప్రపంచంలో కుక్కలనిమిత్తం వ్యయమయ్యే ధనం మనుష్యులనిమిత్తం వినియోగపడితే, ఏదేశంలోనూ దరిద్రమనేది ఉండకనేపోవును!

"కుక్కలమీద మానవుడికి యింతమమత ఉండడానికి నిజమైన కారణంకూడా ఏదీకనబడదు. కుక్కలు అందమైన జంతువులనీ; నేర్పితే సర్కస్‌వాళ్ళవలె మొగ్గలువేసి చూపరులను రంజింపజేస్తాయనీ; దొంగలను రానీయకుండా యజమానుడియిల్లు కాపాడతాయనీ; వేటకు ఉపయోగపడతాయనీ; ఇంటో పిల్లులను, ఎలకలను చేరనియ్యకుండా చేయగలవనీ; సమయంవస్తే పాముల్నిగాని, పెద్దపులినిగాని ఎదిరించి, చంపి యజమానిని రక్షిస్తాయనీ; మనుష్యులవలెనే వాటికి బుద్ధిజ్ఞానాలు మెండుగా ఉన్నాయనీ; ధైర్యం, భక్తి, విశ్వాసం, స్నేహం మొదలైన గొప్పగొప్ప గుణాలుగల ఉత్తమజాతి జంతువులనీ, ఏవేవో అసందర్భమైన కారణాలు చెప్పడం తెలివిహీనం! కుక్కలకంటె అందమైనవి, చురుకైనవి, విశ్వాసంగలవి, ధైర్యంగలవి అనేకజంతువులున్నాయి. కాని సమస్తజీవరాసులలోను కుక్కలే నరుడికి ప్రాణస్నేహితులై ఉంటూఉండడం కేవలం భగవంతుడి చిద్విలాసం!

"మనవాళ్ళకంటె తెల్లవాళ్ళకు కుక్కలమీద శ్రద్ధాభిమానాలు అధికం. ఇంగ్లీషుకవులెందరో వ్రాశారు కుక్కల్నిగూర్చి తమ గ్రంథాలలో. నవలలలోను, నాటకాలలోను, పద్యాలలోను కుక్కలను పొగడి, గౌరవించి, వర్ణించి, వాటిచేష్టలను మెచ్చుకొని, గుణాలనెన్ని, వాటికోసం నెత్తీనోరూ కొట్టుకొని, గుండెపగిలేటట్లు యేడ్చిన కవులున్నారు వాళ్ళలో! ఇంగ్లీషువార్తాపత్రికలలో కుక్కల ప్రసంగం లేకుండా ఉండదు. ఫలానా ప్రభువు ఆస్ట్రేలియా నుండి ఒకజోడా గొర్రెమూతి కుక్కపిల్లల్ని విమానం మీద తెప్పించారనీ, ఫలానా మిస్సమ్మగారి బొచ్చుకుక్క సుఖప్రసవమై పావుడజన్ కూనలను కన్నదనీ, ఫలానా పేరుగల పందెపుకుక్కను దొంగిలించిన వాని ఆచోకీ తెలియజేయుగలవారికి వెయ్యి బంగారుకాసులు బహుమాన మియ్యాబడుననీ, బ్రిటిష్ జంతుప్రదర్శనశాలకు క్రొత్తగా తెప్పించబడిన తోకలేని కుక్క న్యూమోనియా జబ్బువలన అస్వస్థతగా నున్నదనీ, నక్కవేట కొకానొక కోటీశ్వరుడు మూడువందల కుక్కలతో బయలుదేరుచున్నట్లు తెలియవచ్చుచున్నదనీ, కుక్కలనుగూర్చి ఎన్నో ముచ్చట్లు, వ్యాసాలు, ప్రకటనలు అనునిత్యం ప్రకటింపబడుతూ ఉంటాయి పత్రికలలో. కుక్కల్ని పెంచి వాటిని తరిఫీదు చెయ్యడమే కొందరు దొరలకు ముఖ్యవృత్తి. ఇంగ్లీషు జంతు వైద్యశాలలు ముఖ్యంగా కుక్కలకోసమే యేర్పరచబడినవి! కుక్కలకు ప్రత్యేకంగా తయారుచేయబడిన పైకిల్సు ఉన్నాయి. టోపీలు ఉన్నాయి. ఆటవస్తువులున్నాయి. కుక్కలకోసం ఇన్సూరెన్సుకంపెనీలున్నాయి. బిస్కట్ఫ్యాక్టరీ లున్నాయి. హోటేళ్ళున్నాయి. రెయిలుబండ్లలో ప్రత్యేకంగా పెట్టెలు యేర్పాటై ఉన్నాయి. తెల్లవాళ్ళ ధర్మమా అని, నేటి మానవసంఘంలో కుక్కకు ప్రత్యేకస్థలం యేర్పడింది.

"మనపూర్వుల కెందుచేతనో కుక్కలపట్ల అట్టే అభిమానం కుదరలేదు. భారతరామాయణాదిగ్రంథాలలో కుక్కల ప్రశంస బహుతక్కువ! కుక్కల్ని స్తుతిస్తూగాని, కుక్కలకు అంకితమిస్తూగాని మన కవులెవరూ పుస్తకాలు వ్రాయలేదు. మన ప్రబంధాలలోని నాయకీమణు లెవరూ పెంపుడుకుక్కల్ని వెంటబెట్టుకొని ఉద్యానవనాలలో విహరించినట్లుగాని, కుక్కల చేత ప్రియులకు రాయబారాలు పంపినట్లుగాని లేదు. ఎంతసేపూ చిలుకలు, గోరువంకలు, నెమళ్ళు, లేడిపిల్లలు మొదలైనవాటిమీదనే ముచ్చట పడేవారు. విరహవేదనలో తాము ఒళ్ళుమరచి ఉన్నప్పుడు సహితం ప్రియుడేవచ్చి యెదుట నిల్చున్నట్లు భావించుకొని చెలికత్తెలను, చెట్లను కౌగలించుకునేవారు కాని, కుక్కలమీదపడి యేడ్చేవారుకారు. మనరాజులు కూడా అశ్వాధిపతులు, గజాధిపతులు అని పేరు పొందడానికి వేలకొలదీ గుర్రాలనో, గోవులనో, ఏనుగులనో, ఒంటెలనో పెంచి భరించేవారుకాని శునకదళాధిపత్యానికి దేవులాడేవారు కారు. బహుశః, పర్ణశాలలో సీతారాములవద్ద ఒక జత కుక్కలే ఉన్నట్లయితే, రావణాసురుడు ఆపొలిమేరకు రాలేకపోవును. అడవిలో దమయంతివద్ద ఒక కుక్క ఉంఉంటే, నలుడు చెప్పకుండా పారిపోయినప్పుడది పసిగట్టి అతనిజాడ కనిపెట్టి యుండును. ద్రౌపది తనవెంట ఒక కుక్కను తీసికొనిపోయిఉంటే, కీచకుడు పైబడడానికి వచ్చినప్పుడు దానిని ఉసిగొలిపి సుళువుగా తప్పించుకొని యుండును. కారణ్యాలమధ్య చిన్న పర్ణకుటీరాలలో నివసించే మహాఋషులుకూడా ఎవరూ కుక్కల్ని పెంచుకున్నట్లు లేదు. అహల్యవంటి రూపవతియైన పడుచుపెళ్ళాన్ని యింట్లో ఉంచుకొని కూడా, గౌతమముని కుక్కనొకదానిని పెంచుకోకపోవడం నిజంగా ఆశ్చర్యకరమైన విషయమే!

"మన దేవుళ్ళలోకూడా ఎద్దువాహనంవాళ్ళు, ఎనుబోతువాహనంవాళ్ళు, గద్దవాహనంవాళ్ళు, నెమలివాహనంవాళ్ళు ఉన్నారేకాని శునకవాహనం వాళ్ళెవరూ లేరు. నానాఅవతారాలు యెత్తిన విష్ణుమూర్తి సహితం నరసింహావతారం యెత్తినాడు కాని, గ్రామసింహావతారం యెత్తడానికి ముచ్చట పడలేదు!

"మన పూర్వులకు కుక్కలంటే మోజులేకపోవడం సరేకదా, మీదు మిక్కిలి వాటియెడల ఒకవిధమైన

తృణీకారభావం, అయిష్టత, ద్వేషం ఉండేవని తోస్తుంది. వాడుకలో ఉన్న సామెతలనుబట్టి చూస్తే అట్టి అభిప్రాయం దృఢపడుతుంది. నీచంగా ప్రవర్తించే మనిషిని 'కుక్క బుద్ధి' కలవాడనీ, పిరికివాడిని 'కుక్కవలె తోకముడుచుకున్నాడ'నీ, కలహించేవాళ్ళను 'కుక్కలవలె కాట్లాడుచున్నార'నీ, ఉన్నత పదవిలో ఉన్న అల్పుని 'అందలమెక్కి తోక్కొరికెడు కుక్కవంటివాడ'నీ, తప్పుచేసినవానిని దండించుట 'కుక్క కాటుకు చెప్పుదెబ్బ' అనీ—ఎన్నో సామెతలున్నాయి వాడుకలో.

హిందూసనాతనులకు కుక్కలు అస్పృశ్యజంతువులు! మహమ్మదీయులకుకూడా కుక్కలంటే గౌరవంలేదు. కాబట్టే క్రమంగా హిందూదేశంలో కుక్కల ప్రభ క్షీణించిపోయి, వాటి బ్రతుకు అధ్వాన్నమై పోయింది. ఎంగిలాకులకు దేవులాడుతూ, అంట్లగిన్నెలు నాకుతూ, దొంగతిళ్ళకు ఆశించి యిళ్ళలో జొరబడి కర్రదెబ్బలు తింటూ, మానవస్నేహానికి పరితపించి నిరాశవలన వెర్రెత్తిపోతూ, దుర్భరమైన క్షుద్రజీవనం గడపవలసిన గతి పట్టింది మన ఆర్యావర్త శునకరాజములకు!

"ఎంత పుచ్చిన మిరియాలైనా జొన్నలసాటి చెయ్యవా అన్నట్లు, కాలచక్రం క్రిందుమీదై ఒకొక్కప్పుడు కుక్కలబ్రతుకు అపసవ్యంగా పరిణమించినా, మొత్తంమీద వాటిది అదృష్టజీవనమే అని ఒప్పుకోక తప్పదు. ఈ ఇరవయ్యోశతాబ్దపు నాగరికత దినదినాభివృద్ధియై, మరో వందసంవత్సరాల పిమ్మట కుక్కలను నరుడి స్నేహితులుగా మాత్రమే గాక, యజమానులుగాకూడా చేసివేయగలదు! కుక్కను చంపితే గుడి కట్టిస్తేకాని ఆపాపం పోదని ఉన్నది మన ధర్మశాస్త్రాలలో. ఈ శాస్త్రాలు మారిపోయి, నవీన నాగరికతకు అనుగుణ్యంగా క్రొత్తశాస్త్రాలు నిర్మింపబడినప్పుడు కుక్కను పెంచడమే నరుడికి మోక్షసాధనమనిన్నీ, కుక్కను పూజించనివాడు రౌరవాదినరకానికి పోతాడనిన్నీ, పెంపుడు కుక్కను చంపినవాడికి మరి పుట్టుగతులు ఉండవనిన్నీ వ్రాయవలసి వస్తుంది!"

—తాత కృష్ణమూర్తి, బి.ఏ.,యల్.టి.

నిజరాగము

జనపమోపు నెత్తిని మోసికొనుచు నెక్క
బల్లకట్టును పాలేరు : వాని వెనుక
మేఁకపోతుతో నెక్కెను మేటిగొల్ల
డొక్కఁడుండు వెంటనే పోతుమెక్కఁదొడఁగె
పసుపురంగు పువ్వులు వసివాడియున్న
మోపు చివురులు నూతిని జాపిసాపి.
కసరెఁ బాలేరు 'ఖామందు'గారు చూచి
కోపపడుదురటంచును. గొల్లఁడువిని
మేఁకఖామందుగారోయి మేము నిమ్న
రెండుపువ్వుల కేమని గండునగియె ;
దాని గడ్డంబు సవరించి తనవునిమరె.

* * * * *

రోలుతలగడగాఁగను రాలు తనకు
మెత్తనగు పక్కగాఁగను సత్తమిల్లి
నిదురబోయెడు, చెంచువాఁడదురుబెదురు
లేక చరకుటీరాంతరశ్రీయెడమిడు.
వాని చిన్నబిడ్డ, కొడుకు, వానికూఁతు
రాకసముక్రింద నెంతయు జోకముగను
బూసినట్టి యెఱ్ఱతురాయి పూలచెట్టు
చాయలందు గొడిగరాలు చాలనేరి
యచ్చనలమూట నాడుచు నలరుచుండ్రి.
సాంధ్యరవిరశ్మి మోముపైఁ జక్కనినెఱి
శోభగూర్ప వానియువతి చూచిచూచి
ముంచుచుండెను కాల్వలో మంచినీరు.
అతఁడు నిదురింప నాపిల్లలాడుకొనఁగ
నల్లయిల్లాలి చూపులు పల్లవింప
నాస్థలం బొక్కహర్మ్యమై యాత్మమెఱసె.
వానికలనేర్వ నాపిల్ల లాననముల
నుండి యుండి మొలకలెత్తుచుండు నవ్వ
దొంగిలింప నాయిల్లాలి తొంగలికను
ఱెప్పపాటులు లెక్కింపఁ బ్రియపడియెను
నామనంబు నిమేసంబు నన్నుమఱచి.

—కవికొండల వేంకటరావు బి.ఏ.,బి.యల్.